Oikeustapauskokoelma

UNIONIN YLEISEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (kolmas jaosto)

24 päivänä syyskuuta 2019 *

Kasvilajikkeet – Mitättömyysmenettely – Cripps Pink -omenalajike – Asetuksen (EY) N:o 2100/94 10 ja 116 artikla – Uutuus – Poikkeava suoja-aika – Lajikkeen viljelemisen käsite – Kaupallinen arviointi – Asetuksen (EY) N:o 874/2009 76 artikla – Valituslautakunnalle liian myöhään toimitetut todisteet – Ensimmäisen kerran unionin yleisessä tuomioistuimessa esitetyt todisteet

Asiassa T-112/18,

Pink Lady America LLC, kotipaikka Yakima, Washington (Yhdysvallat), edustajinaan aluksi asianajajat R. Manno ja S. Travaglio, sittemmin asianajaja Manno,

kantajana,

vastaan

Yhteisön kasvilajikevirasto (CPVO), asiamiehinään M. Ekvad, F. Mattina ja M. Garcia Monco-Fuente,

vastaajana,

jossa toisena osapuolena CPVO:n valituslautakunnassa käydyssä menettelyssä oli ja väliintulijana unionin yleisessä tuomioistuimessa on

Western Australian Agriculture Authority (WAAA), kotipaikka South Perth (Australia), edustajinaan asianajajat T. Bouvet ja L. Romestant,

ja jossa on kyse kanteesta, joka on nostettu CPVO:n valituslautakunnan 14.9.2017 tekemästä päätöksestä (asia A 007/2016), joka koskee WAAA:n ja Pink Lady American välistä mitättömyysmenettelyä,

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (kolmas jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja S. Frimodt Nielsen sekä tuomarit I. S. Forrester (esittelevä tuomari) ja E. Perillo,

kirjaaja: hallintovirkamies I. Dragan,

ottaen huomioon unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 23.2.2018 jätetyn kannekirjelmän,

ottaen huomioon unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 24.5.2018 jätetyn CPVO:n vastineen,

ottaen huomioon unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 28.5.2018 jätetyn väliintulijan vastineen,

* Oikeudenkäyntikieli: englanti.

ottaen huomioon 14.5.2019 pidetyssä istunnossa esitetyn,

on antanut seuraavan

tuomion

Asian tausta

1 Western Australian Agriculture Authorityn (Länsi-Australian maatalousviranomainen, jäljempänä WAAA) oikeudellinen edeltäjä Department of Agriculture and Food Western Australia (Länsi-Australian maatalous- ja elintarvikeministeriö, jäljempänä ministeriö) jätti 29.8.1995 yhteisön kasvilajikevirastolle (CPVO) yhteisön kasvinjalostajanoikeutta koskevan hakemuksen yhteisön kasvinjalostajanoikeuksista 27.7.1994 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 2100/94 (EYVL 1994, L 227, s. 1; jäljempänä perusasetus) nojalla. Kasvilajike, jolle oikeutta haettiin, on Cripps Pink, *Malus Domestica Borkh* -lajiin kuuluva omenalajike. Ministeriön kasvitieteellisellä osastolla työskennellyt tutkija John Cripps (jäljempänä jalostaja) kehitti kyseisen lajikkeen risteyttämällä Golden Delicious- ja Lady Williams -lajikkeet.

2 Yhteisön kasvinjalostajanoikeuksia koskevassa hakemuslomakkeessa todettiin, että Cripps Pink -omenapuut saatettiin ensimmäinen kerran markkinoille Euroopan unionissa vuonna 1994 Ranskassa ja että ne oli saatettu ensimmäisen kerran markkinoille unionin ulkopuolella, tarkemmin sanottuna Australiassa, vuonna 1988.

3 CPVO ilmoitti ministeriön edustajalle 12.3.1996, että Cripps Pink -lajike ei täyttänyt perusasetuksen 10 artiklassa tarkoitettua uutuuden edellytystä.

4 Ministeriö selitti heinäkuussa 1996, että vuotta 1988 oli pidettävä ajankohtana, jolloin ”Australiassa tehtiin ensimmäiset kokeelliset istutukset”. Näin ollen ministeriö totesi, että perusasetuksen 10 artiklassa tarkoitettu merkityksellinen päivämäärä oli heinäkuussa 1992, jolloin Cripps Pink -omenapuut saatettiin markkinoille Yhdistyneessä kuningaskunnassa kauppanimellä Pink Lady.

5 CPVO myönsi 15.1.1997 Cripps Pink -lajikkeelle yhteisön kasvinjalostajanoikeuden nro 1640.

6 Kantaja, Pink Lady America LLC, vaati 26.6.2014 Cripps Pink -lajikkeelle myönnetyn yhteisön kasvinjalostajanoikeuden julistamista mitättömäksi perusasetuksen 20 artiklan nojalla korostaen, että kyseinen yhteisön kasvinjalostajanoikeus ei täyttänyt saman asetuksen 10 artiklassa säädettyjä uutuuden edellytyksiä. CPVO hylkäsi kantajan mitättömäksi julistamista koskevan vaatimuksen 19.9.2016 tekemällään päätöksellä nro NN 17.

7 Kantaja valitti asiasta CPVO:n valituslautakuntaan 18.11.2016 vedoten siihen, että CPVO oli arvioinut virheellisesti tosiseikkoja ja todisteita, ja vaati, että valituslautakunta oikaisee 19.9.2016 tehdyn päätöksen nro NN 17 ja julistaa kyseisen yhteisön kasvinjalostajanoikeuden mitättömäksi uutuuden puuttumisen vuoksi perusasetuksen 10 artiklan 1 kohdan nojalla. Toissijaisesti kantaja vaati, että yhteisön kasvinjalostajanoikeus julistetaan mitättömäksi uutuuden puuttumisen vuoksi perusasetuksen 10 artiklan 1 kohdan b alakohdan nojalla luettuna yhdessä saman asetuksen 116 artiklan kanssa.

8 Valituslautakunta hylkäsi kantajan valituksen perusteettomana 14.9.2017 tehdyllä päätöksellä A 007/2016 (jäljempänä riidanalainen päätös), koska se katsoi erityisesti, että kantaja ei ollut esittänyt todisteita, jotka osoittaisivat, että Cripps Pink -lajiketta oli jalostajan toimesta tai hänen suostumuksellaan myyty tai luovutettu kolmansille osapuolille unionin ulkopuolella lajikkeen viljelemistä varten ennen 29.8.1989.

9 Valituslautakunta katsoi ensinnäkin, että oli sovellettava perusasetuksen 10 artiklan 1 kohdan b alakohdan säännöksiä suoja-ajan määräytymisestä unionin alueen ulkopuolella toteutettujen myyntien tai luovutusten osalta (riidanalaisen päätöksen II B kohdan 3 alakohta), toiseksi, että erilaiset todisteet osoittivat, että kaupallista arviointia varten oli tehty kokeita, joita ei kuitenkaan voitu pitää perusasetuksen 10 artiklan 1 kohdassa tarkoitettuna riidanalaisen lajikkeen viljelynä (riidanalaisen päätöksen II B kohdan 8–10 alakohta), ja lopulta kolmanneksi, että Olea Nurseries -taimitarhan laskuista ilmeni, että se oli myynyt Cripps Pink -lajiketta vuonna 1985, mutta mikään ei viitannut siihen, että myynti olisi tapahtunut jalostajan suostumuksella vaan todisteet osoittivat päinvastoin, että kyseistä lajiketta oli toimitettu ainoastaan koetarkoituksiin (riidanalaisen päätöksen II B kohdan 10–12 alakohta).

Asianosaisten ja muiden osapuolten vaatimukset

10 Kantaja vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin

– kumoaa riidanalaisen päätöksen

– kumoaa Cripps Pink -lajikkeelle myönnetyn yhteisön kasvinjalostajanoikeuden nro 1640, koska siinä ei ole kyse perusasetuksen 10 ja 20 artiklassa tarkoitetusta uutuudesta

– velvoittaa CPVO:n ja väliintulijan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

11 CPVO vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin

– hylkää kanteen

– velvoittaa kantajan korvaamaan CPVO:n oikeudenkäyntikulut.

12 Väliintulija vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin

– hylkää kanteen

– velvoittaa kantajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudellinen arviointi

A Cripps Pink -lajikkeelle myönnetyn yhteisön kasvinjalostajanoikeuden nro 1640 mitättömyysvaatimuksen tutkittavaksi ottaminen

13 Kantaja vaatii toisessa vaatimuksessaan unionin yleistä tuomioistuinta toteamaan Cripps Pink -lajikkeelle myönnetyn yhteisön kasvinjalostajanoikeuden nro 1640 mitättömäksi.

14 On syytä muistuttaa, että unionin yleisessä tuomioistuimessa nostetun kanteen tarkoituksena on perusasetuksen 73 artiklassa tarkoitettu CPVO:n valituslautakuntien päätösten laillisuuden valvonta. Tästä seuraa, että unionin yleisellä tuomioistuimella ei ole toimivaltaa valvoa CPVO:n alemmanasteisten elinten päätösten laillisuutta eikä näin ollen kumota tai muuttaa niitä.

15 Näin ollen toinen vaatimus, joka koskee Cripps Pink -lajikkeelle myönnetyn yhteisön kasvinjalostajanoikeuden nro 1640 mitättömäksi julistamista, on jätettävä tutkimatta.

B Asiakysymys

16 Kantaja esittää kaksi kanneperustetta riidanalaisen päätöksen kumoamista koskevan ensimmäisen vaatimuksensa tueksi. Ensimmäisellä kanneperusteellaan kantaja väittää, että valituslautakunta rikkoi perusasetuksen 10 ja 20 artiklaa yhdessä luettuina sekä kyseisen asetuksen 116 artiklaa, kun se katsoi, että Cripps Pink -lajike täytti uutuuden edellytyksen silloin, kun sille myönnettiin yhteisön kasvinjalostajanoikeus. Toisella kanneperusteellaan kantaja väittää, että valituslautakunta rikkoi perusasetuksen 76 artiklaa, oikeusvarmuuden ja hyvän oikeudenhoidon yleisiä periaatteita sekä yksityiskohtaisista säännöistä neuvoston asetuksen (EY) N:o 2100/94 soveltamiseksi menettelyssä CPVO:ssa 17.9.2009 annetun komission asetuksen (EY) N:o 874/2009 (EUVL 2009, L 251, s. 3) 50 artiklan 3 kohtaa, kun se totesi, ettei se voinut ottaa huomioon kantajan hallinnollisessa menettelyssä määräajan jälkeen toimittamia todisteita. Kantaja vaatii lisäksi, että unionin yleinen tuomioistuin hyväksyy todisteita, joita ei ole esitetty hallinnollisessa menettelyssä.

1. Ensimmäinen kanneperuste

17 Kantaja väittää ensimmäisen kanneperusteensa tueksi ensinnäkin, että valituslautakunta on soveltanut virheellisesti perusasetuksen 10 artiklan 1 kohdan a alakohtaa. Toiseksi kantaja katsoo, että valituslautakunta on virheellisesti tukeutunut kyseisen artiklan säännösten soveltamisessa 2.12.1961 tehtyyn uusien kasvilajikkeiden suojaamista koskevaan kansainväliseen yleissopimukseen (jäljempänä UPOV-yleissopimus), sellaisena kuin se on tarkistettuna 19.3.1991. Kolmanneksi kantaja riitauttaa valituslautakunnan arvioinnin perusasetuksen 10 artiklan 1 kohdassa tarkoitetuista uutuuden edellytyksistä.

a) Perusasetuksen 10 artiklan 1 kohdan a alakohdan soveltaminen

18 Kantaja väittää, että valituslautakunta on tehnyt virheen, kun se on soveltanut perusasetuksen 116 artiklassa unionin sisäistä kaupallista toimintaa varten säädettyä kuuden vuoden poikkeavaa suoja-aikaa ottamatta ensin huomioon perusasetuksen 10 artiklan 2 kohdan säännöksiä; perusasetuksen 116 artiklassa säädettyä poikkeusta voidaan soveltaa perusasetuksen 10 artiklan 2 kohdan nojalla ainoastaan ”edellyttäen, että jalostaja säilyttää yksinomaisen näiden ja muiden lajikeosien luovuttamisoikeuden, eikä muuta luovuttamista tapahdu”, mikä jalostajan on lisäksi näytettävä toteen.

19 CPVO, jota väliintulija tukee, kiistää nämä väitteet.

20 Aluksi on muistutettava, että perusasetuksen 6 artiklassa säädetään, että kasvilajikkeiden suoja yhteisön tasolla myönnetään lajikkeille, jotka ovat erotettavia, yhtenäisiä, pysyviä ja uusia. Saman asetuksen 10 artiklan 1 kohdassa, jossa säädellään uutuuden edellytystä, myönnetään lajikkeen jalostajalle suoja-aika, jonka aikana hän voi myydä tai luovuttaa lajiketta vaarantamatta sen uutuutta. Tämän suoja-ajan kesto vaihtelee sen mukaan, onko luovutus tapahtunut unionin sisällä vai sen ulkopuolella.

21 Perusasetuksen 10 artiklan 1 kohdassa säädetään seuraavaa:

”1. Lajike katsotaan uudeksi, jos 51 artiklan mukaisesti vahvistettuna hakemuksen jättöpäivänä lajikeosia tai lajikkeen korjattua aineistoa ei ole jalostajan toimesta tai hänen suostumuksellaan 11 artiklassa tarkoitetussa merkityksessä myyty tai muutoin luovutettu kolmansille lajikkeen viljelemiseksi:

a) yhteisön alueella yli yhteen vuoteen edellä mainitusta päivämäärästä,

b) yhteisön alueen ulkopuolella yli neljään vuoteen tai, kun on kyse puista tai viiniköynnöksistä, yli kuuteen vuoteen kyseisestä päivämäärästä.”

22 Perusasetuksen 116 artiklan 1 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Sen estämättä, mitä 10 artiklan 1 kohdan a alakohdassa säädetään ja rajoittamatta 10 artiklan 2 ja 3 kohdan soveltamista, kasvilajiketta pidetään uutena myös siltä osin kuin omistaja ei ole myynyt tai luovuttanut kolmansille yhteisön alueella, eikä ole antanut suostumustaan siihen, lajikeosia tai näiden osien korjattua aineistoa lajikkeen viljelytarkoituksiin yli neljään vuoteen ja viiniköynnösten ja puiden osalta yli kuuteen vuoteen ennen tämän asetuksen voimaantuloa, jos hakemuksen jättäminen on tapahtunut tätä päivää seuraavan vuoden aikana.”

23 Perusasetuksen 118 artiklassa säädetään seuraavaa:

”1. Tämä asetus tulee voimaan sinä päivänä, jolloin se julkaistaan *Euroopan yhteisöjen virallisessa lehdessä*.

2. Edellä olleita 1, 2, 3, 5–29 ja 49–106 artiklaa sovelletaan 27 päivästä huhtikuuta 1995 – –”

24 Näin ollen päivämäärä, joka on otettava huomioon sovellettaessa yhdessä perusasetuksen 10 ja 116 artiklaa, on 1.9.1994, jolloin perusasetus julkaistiin virallisessa lehdessä.

25 Perusasetuksen 116 artikla vaikuttaa siten, että se pidentää kyseisen asetuksen 10 artiklan 1 kohdan a alakohdassa säädettyä suoja-aikaa vuodesta ennen hakemuksen jättämistä neljään tai puiden osalta jopa kuuteen vuoteen ennen perusasetuksen voimaantuloa. Käsiteltävässä asiassa unionin alueella tapahtuneeseen myyntiin oli näin ollen sovellettava päivämäärää 1.9.1988.

26 Perusasetuksen 10 artiklan 1 kohdan b alakohdassa unionin alueen ulkopuolella tapahtuvaa myyntiä ja luovutusta varten säädetystä suoja-ajasta on todettava, että saman asetuksen 116 artikla ei vaikuta siihen.

27 Käsiteltävässä asiassa asiakirja-aineistosta ilmenee, että väliintulijan oikeudellinen edeltäjä jätti yhteisön kasvinjalostajanoikeutta koskevan hakemuksen 29.8.1995.

28 Näin ollen se jätettiin vuoden kuluessa perusasetuksen voimaantulosta.

29 Valituslautakunta katsoi siis aivan oikein riidanalaisen päätöksen II B kohdan 2 ja 3 alakohdassa, että käsiteltävässä asiassa oli sovellettava kahta eri suoja-aikaa, nimittäin ensinnäkin kuuden vuoden kautta ennen perusasetuksen voimaantuloa unionin sisällä tapahtuneeseen myyntiin ja luovutukseen ja toiseksi kuuden vuoden kautta ennen hakemuksen jättämistä tämän alueen ulkopuolella tapahtuneeseen myyntiin ja luovutukseen.

30 Valituslautakunta totesi kuitenkin riidanalaisen päätöksen II B kohdan 4 alakohdassa, ettei ollut esitetty mitään näyttöä, joka osoittaisi, että jalostajan toimesta tai hänen suostumuksellaan olisi tapahtunut myyntiä tai luovutusta unionissa yli kuusi vuotta ennen perusasetuksen voimaantuloa. Asiakirja-aineiston mukaan Cripps Pink -omenapuulajike saatettiin ensimmäisen kerran markkinoille unionissa vuonna 1992 Yhdistyneessä kuningaskunnassa.

31 Näin ollen valituslautakunta saattoikin, kuten riidanalaisen päätöksen II B kohdan 4 alakohdasta ilmenee, virhettä tekemättä rajata arviointinsa kantajan esittämien todisteiden vaikutuksista perusasetuksen 10 artiklan 1 kohdan b alakohdan näkökulmasta kysymykseen siitä, oliko lajikeosia tai lajikkeen korjattua aineistoa jalostajan toimesta tai hänen suostumuksellaan myyty tai muutoin luovutettu kolmansille lajikkeen viljelemiseksi unionin alueen ulkopuolella yli kuusi vuotta ennen 29.8.1989.

32 Kantajan väite, jonka mukaan valituslautakunta olisi saanut soveltaa suoja-aikaa vasta tutkittuaan, oliko jalostaja säilyttänyt perusasetuksen 10 artiklan 2 kohdassa tarkoitetun yksinomaisen luovutusoikeutensa, ei saata tätä päätelmää kyseenalaiseksi.

33 On syytä muistuttaa, että perusasetuksen 10 artiklan 2 kohdassa säädetään seuraavaa:

”2. Lajikeosien luovuttamista viranomaiselle lainmukaisiin tarkoituksiin tai kolmansille sopimuksen tai muun laillisen sitoumuksen perusteella ainoastaan tuotanto-, monistus-, lisäys-, pakkaus- tai varastointitarkoituksiin ei pidetä luovuttamisena kolmansille 1 kohdassa tarkoitetussa merkityksessä, edellyttäen, että jalostaja säilyttää yksinomaisen näiden ja muiden lajikeosien luovuttamisoikeuden, eikä muuta luovuttamista tapahdu. Tätä lajikeosien luovuttamista pidetään kuitenkin luovuttamisena 1 kohdassa tarkoitetussa merkityksessä, jos näitä lajikeosia käytetään toistuvasti hybridilajikkeen tuottamiseen ja jos hybridilajikkeen lajikeosien tai korjatun aineiston luovuttamista tapahtuu.

Samalla tavoin lajikeosien luovuttamista perustamissopimuksen 58 artiklan toisessa kohdassa tarkoitetun yhtiön tai yrityksen toimesta toiselle tällaiselle yhtiölle tai yritykselle ei pidetä luovuttamisena kolmansille, jos yksi näistä on kokonaan toisen omistuksessa tai jos molemmat ovat kolmannen tämän tyyppisen yhtiön tai yrityksen omistuksessa, edellyttäen, että muuta luovuttamista ei tapahdu. Tätä säännöstä ei sovelleta osuuskuntiin.”

34 Tällä säännöksellä on näin ollen tarkoitus täsmentää ne olosuhteet, joissa tietyt oikeudelliset tilanteet kuuluvat tai eivät kuulu perusasetuksen 10 artiklan 1 kohdassa tarkoitetun lajikkeen viljelemiseksi tapahtuvan luovutuksen käsitteen alaan. Toisin kuin kantaja näyttää esittävän, kyse ei siis ole kumulatiivisista edellytyksistä, joiden on täytyttävä, jotta luovutuksen ei katsottaisi estävän uutuutta.

35 Koska käsiteltävässä asiassa ei ole kyse mistään perusasetuksen 10 artiklan 2 kohdassa mainitusta tilanteesta eikä kantaja ole esittänyt mitään näyttöä väitteensä tueksi, valituslautakunta on oikeutetusti jättänyt soveltamatta kyseistä säännöstä. Edellä esitetystä seuraa näin ollen, että kantajan väite, jonka mukaan valituslautakunta sovelsi virheellisesti perusasetuksen 10 artiklan 1 kohdan a alakohtaa, on hylättävä.

b) Perusasetuksen 10 artiklan tulkinta UPOV-yleissopimuksen 19.3.1991 tarkistetun version mukaisesti

36 Kantaja moittii valituslautakuntaa siitä, että se on tulkinnut perusasetuksen 10 artiklaa UPOV-yleissopimuksen 19.3.1991 tarkistetun version 6 artiklan mukaisesti. Kantaja kuitenkin katsoo, että koska Cripps Pink -omenapuiden myynti tapahtui ennen perusasetuksen ja UPOV-yleissopimuksen kyseisen version voimaantuloa, valituslautakunnan olisi pitänyt viitata UPOV-yleissopimuksen 23.10.1978 tarkistettuun versioon, jossa ei mainita lajikkeen viljelytarkoitusta.

37 CPVO ja väliintulija kiistävät nämä väitteet.

38 Ensinnäkin on todettava, että kantajan väite tarkoittaisi, ettei perusasetuksen 10 artiklan 1 kohdan tulkinnassa tulisi ottaa huomioon säännöksessä käytettyä ilmausta ”lajikkeen viljelemiseksi”.

39 Tällainen väite ei voi menestyä, sillä sekä valituslautakunnan että unionin yleisen tuomioistuimen on sovellettava perusasetuksen säännöksiä kokonaisuudessaan.

40 Toiseksi on muistutettava, että perusasetuksen johdanto-osan 29. perustelukappaleessa tarkennetaan, että ”tässä asetuksessa otetaan huomioon sellaiset olemassa olevat kansainväliset yleissopimukset kuten uusien kasvilajikkeiden suojaamista koskeva kansainvälinen yleissopimus (UPOV-yleissopimus) – –”,

jolla tarkoitetaan tässä tapauksessa UPOV-yleissopimusta sellaisena kuin se on tarkistettuna 19.3.1991, ja jos valituslautakunta olisi viitannut siihen, sen olisi näin ollen katsottava tehneen niin aivan perustellusti.

41 On kuitenkin todettava, ettei riidanalaiseen päätökseen sisälly mitään viittausta mihinkään UPOV-yleissopimuksen versioon. Päinvastoin riidanalaisen päätöksen II B kohdasta, jonka otsikkona on ”Pääasia”, ilmenee selvästi, että valituslautakunta on perustanut Cripps Pink -lajikkeen uutuuden edellytystä koskevan arviointinsa yksinomaan perusasetuksen 10 artiklaan.

42 Näin ollen kantajan väite perustuu riidanalaisen päätöksen virheelliseen tulkintaan, ja se on siksi hylättävä.

c) Valituslautakunnan arviointi uutuuden edellytyksestä

1) Alustavat huomiot todistustaakasta mitättömyysmenettelyssä

43 Aluksi on muistutettava, että perusasetuksen 6 artiklassa säädetään, että kasvilajikkeiden suojaaminen yhteisön tasolla myönnetään lajikkeille, jotka ovat erotettavia, yhtenäisiä, pysyviä ja uusia.

44 Perusasetuksen 10 artiklan 1 kohdassa määritellään ne edellytykset, joiden täyttyessä lajikkeen on katsottava olevan uusi.

45 Unionin tuomioistuin on täsmentänyt, että perusasetuksen 6 artiklassa säädetyt edellytykset – joihin kuuluvat muun muassa uutuutta koskevat edellytykset – ovat ehdottomia edellytyksiä yhteisön kasvinjalostajanoikeuksien myöntämiselle. Näin ollen silloin, kun nämä edellytykset eivät täyty, myönnetyt yhteisön kasvinjalostajanoikeudet ovat lainvastaisia ja on yleisen edun mukaista, että ne julistetaan mitättömiksi (ks. vastaavasti tuomio 21.5.2015, Schräder v. CPVO, C-546/12 P, EU:C:2015:332, 52 kohta).

46 On syytä muistuttaa, että perusasetuksen 20 artiklan 1 kohdan a alakohdan mukaan CPVO julistaa yhteisön kasvinjalostajanoikeudet mitättömiksi, jos on osoittautunut, että kyseisen asetuksen 7 tai 10 artiklassa esitettyjä edellytyksiä ei ollut täytetty yhteisön kasvinjalostajanoikeuksien myöntämishetkellä.

47 Lisäksi asetuksen N:o 874/2009 53 a artiklan 2 kohdan mukaan CPVO:lle esitettyyn pyyntöön, joka koskee perusasetuksen 20 artiklassa tarkoitetun mitätöintiä koskevan menettelyn tai 21 artiklassa tarkoitetun menettämistä koskevan menettelyn käynnistämistä, on liitettävä todisteita ja tosiseikkoja, jotka nostattavat vakavia epäilyjä oikeuden voimassaolosta.

48 Tässä yhteydessä kantajan, joka vaatii yhteisön kasvinjalostajanoikeuksien mitättömäksi julistamista, on esitettävä olennaiset todisteet ja tosiseikat, jotka ovat omiaan luomaan vakavia epäilyjä siitä, onko kyseisen asetuksen 54 ja 55 artiklassa säädettyjen tutkinnan ja tutkimuksen jälkeen myönnetyt kasvinjalostajanoikeudet myönnetty lainmukaisesti (tuomio 21.5.2015, Schräder v. CPVO, C-546/12 P, EU:C:2015:332, 57 kohta ja tuomio 23.11.2017, Aurora v. CPVO – SESVanderhave (M 02205), T-140/15, EU:T:2017:830, 58 kohta).

49 Kantajan oli näin ollen esitettävä mitättömyysvaatimuksensa tueksi olennaiset todisteet tai tosiseikat, jotka olisivat voineet herättää CPVO:ssa vakavia epäilyjä käsiteltävässä asiassa myönnetyn kasvinjalostajanoikeuden lainmukaisuudesta.

50 Vaikka voidaan pohtia, ovatko käsiteltävässä asiassa kantajan mitättömyysvaatimuksensa tueksi esittämät todisteet omiaan aiheuttamaan vakavia epäilyjä väliintulijalle myönnetyn suojan lainmukaisuudesta, on kuitenkin todettava, että CPVO myönsi sellaisten vakavien epäilyjen

olemassaolon, joilla voidaan perustella Cripps Pink -lajikkeen uudelleentarkastelu mitättömyysmenettelyssä, ja aloitti kontradiktorisen menettelyn. Mitättömyysvaatimuksen tutkittavaksi ottamista koskeva arviointi ei myöskään vaikuta CPVO:n tai valituslautakunnan mahdollisuuteen hylätä vaatimus myöhemmin asiakysymyksen osalta.

51 Lisäksi on muistutettava, että perusasetuksen 76 artiklan mukaan CPVO:ssa aloitetussa menettelyssä virasto tutkii asiasisällön viran puolesta sikäli, kun asiasisältö on 54 ja 55 artiklassa säädetyn tutkinnan kohteena.

52 Unionin tuomioistuimen oikeuskäytännöstä seuraa, että perusasetuksen 76 artiklaa sovelletaan mitättömyysmenettelyihin valituslautakunnassa (tuomio 21.5.2015, Schräder v. CPVO, C-546/12 P, EU:C:2015:332, 46 kohta).

53 CPVO:lla on perusasetuksen 20 artiklassa tarkoitetussa kasvinjalostajanoikeuksien mitättömäksi julistamisessa laaja harkintavalta, jota se käyttää mitättömyysvaatimuksen esittäjän sille esittämien todisteiden pohjalta, ja kuten edellä tämän tuomion 46 kohdassa muistutettiin, CPVO:n on julistettava yhteisön kasvinjalostajanoikeudet mitättömiksi, jos on osoittautunut, että perusasetuksen 7 tai 10 artiklassa esitettyjä edellytyksiä ei oltu täytetty yhteisön kasvinjalostajanoikeuksien myöntämishetkellä.

54 Tämän harkintavallan käyttö ei kuitenkaan jää laillisuusvalvonnan ulkopuolelle. On nimittäin syytä tuoda esiin, että perusasetuksen 73 artiklassa säädetään, että unionin yleisen tuomioistuimen on arvioitava CPVO:n valituslautakuntien päätösten lainmukaisuutta valvomalla sitä, miten ne ovat soveltaneet unionin oikeutta, ja tässä valvonnassa sen on otettava huomioon erityisesti kyseisille lautakunnille esitetyt tosiseikat. Unionin yleinen tuomioistuin voi näin valvoa kaikilta osin CPVO:n valituslautakuntien päätösten laillisuutta tutkimalla tarvittaessa, pitääkö näiden lautakuntien riidan tosiseikoista esittämä luonnehdinta oikeudellisesti paikkansa tai onko näille lautakunnille esitettyjä tosiseikkoja arvioitu virheellisesti (ks. tuomio 19.12.2012, Brookfield New Zealand ja Elaris v. CPVO ja Schniga, C-534/10 P, EU:C:2012:813, 39 ja 40 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

55 Oikeuskäytännöstä tosin ilmenee, että kun valituslautakunnan tekemät tosiseikkoja koskevat toteamukset ja arvioinnit on tehty sellaisten kasvitieteen tai genetiikan alaan kuuluvien monitahoisten arviointien perusteella, jotka edellyttävät asiantuntemusta tai erityistä tieteellistä tai teknistä osaamista, unionin yleisen tuomioistuimen harjoittama valvonta voi koskea ilmeistä virhettä (tuomio 15.4.2010, Schräder v. CPVO, C-38/09 P, EU:C:2010:196, 77 kohta ja tuomio 19.11.2008, Schräder v. CPVO (SUMCOL 01), T-187/06, EU:T:2008:511, 59–63 kohta). Näin ei kuitenkaan ole käsiteltävässä asiassa.

56 Koska käsiteltävässä asiassa kyseessä oleva uutuuden edellytyksen tutkiminen ei edellytä asiantuntemusta tai erityistä teknistä osaamista, edellä tämän tuomion 55 kohdassa mainitusta oikeuskäytännöstä käy ilmi, että unionin yleinen tuomioistuin toteuttaa täysimittaisen tai perusteellisen laillisuusvalvonnan (tuomio 15.4.2010, Schräder v. CPVO, C-38/09 P, EU:C:2010:196, 77 kohta ja tuomio 19.11.2008, SUMCOL 01, T-187/06, EU:T:2008:511, 65 kohta).

2) Uutuuden edellytyksen arviointi unionin ulkopuolella tapahtuvan myynnin tai luovutuksen tapauksessa

57 Aluksi on todettava, että kantajan, joka oli vaatinut Cripps Pink -lajikkeelle myönnetyn yhteisön kasvinjalostajanoikeuden mitättömäksi julistamista, oli esitettävä todisteet, joiden perusteella valituslautakunta saattoi katsoa, että uutuuden edellytys ei ollut täyttynyt kyseisen suojan myöntämishetkellä.

58 Lisäksi on niin, kuten edellä tämän tuomion 34 kohdassa on jo todettu, että koska perusasetuksen 10 artiklan 2 kohdassa on ainoastaan tarkoitus täsmentää, millaisin edellytyksin tietynlaista luovuttamista ei pidetä luovuttamisena ”kolmansille”, kantaja ei voi väittää, että kyseisen säännöksen edellytysten on täytyttävä kaikissa tapauksissa, jotta myynti tai luovutus ei estäisi uutuutta. Perusasetuksen 10 artiklan 1 kohdan mukaan tosiaan siihen, että unionin ulkopuolella ennen suoja-aikaa tapahtunut myynti tai luovutus ei estä uutuutta, riittää, että myynti tai luovutus kolmansille ei ole tapahtunut jalostajan toimesta tai hänen suostumuksellaan ”lajikkeen viljelemiseksi”, mikä on 10 artiklan 2 kohdassa mainituista edellytyksistä erillinen edellytys.

59 Käsiteltävässä asiassa on siis tutkittava, totesiko valituslautakunta asianosaisten toimittamien todisteiden valossa perustellusti, että kyseistä lajiketta ei oltu myyty tai luovutettu kolmansille jalostajan toimesta tai hänen suostumuksellaan kyseisen lajikkeen kaupallista hyödyntämistä varten ennen 29.8.1989.

60 Kantaja väittää pääasiallisesti, että valituslautakunta on arvioinut sille esitettyjä todisteita virheellisesti.

61 Tässä yhteydessä on syytä tuoda esiin, että jalostajan 6.8.2015 antaman juhlallisen vakuutuksen mukaan tämä oli vuonna 1984 omenoiden valintaohjelman puitteissa valinnut Pink Ladyn ja Sundownerin lisäkokeita varten. Tätä lausuntoa tukee samoihin aikoihin julkaistu asiakirja, nimittäin muistio, jonka otsikkona on ”Apple breeding programme” ja jonka jalostaja toimitti 3.9.1984 ministeriön kasvitieteellisen tutkimuksen osaston johtajalle. Kyseisessä muistiossa jalostaja pyysi hyväksyntää sille, että Pink Lady- ja Sundowner-lajikkeita levitettäisiin alalla, ”jotta niitä voitaisiin testata laajemmin ja arvioida kaupallisissa olosuhteissa”.

62 Jalostajan 6.8.2015 antaman juhlallisen vakuutuksen mukaan 3.9.1984 päivätyn muistion sisältämät käsinkirjoitetut muistiinpanot heijastavat hänen puutarhanhoito-osaston johtajan kanssa 3.4.1985 pitämäänsä tapaamista, jossa he keskustelivat kyseisen muistion sisällöstä. Erityisesti jalostajan juhlallisesta vakuutuksesta ilmenee, että merkintä ”Two varieties, Sundowner and Pink Lady to be released” (kaksi lajiketta, Sundowner ja Pink Lady, laitetaan levitykseen) merkitsee sitä, että hänen pyyntönsä kyseisten lajikkeiden levittämisestä alalla, ”jotta niitä voitaisiin testata laajemmin ja arvioida kaupallisissa olosuhteissa”, oli hyväksytty.

63 Lisäksi Olea Nurseries- ja How Green Nursery -taimitarhoille vuonna 1985 tehtyjen luovutusten osalta väliintulija esitti hallinnollisessa menettelyssä kaksi kirjettä, jotka jalostaja lähetti näille taimitarhoille 31.5.1985. Kirjeissä jalostaja ilmoitti kyseisille taimitarhoille, että muutamia Sundowner- ja Pink Lady -lajikkeiden varrennoksia olisi saatavilla talvella ja että ne voisivat haluta saada niitä, ”jotta ne saisivat varttamisoksia ja voisivat tuottaa puita niiden myymiseksi hedelmien tuottajille, jos ministeriö suosittelisi kaupallisille viljelmille niiden istuttamista”. Jalostaja lisäksi selitti 6.8.2015 antamassaan juhlallisessa vakuutuksessa, että hän jakoi elokuussa 1985 ”koe- ja arviointitarkoituksiin 12 Cripps Pink- ja 12 Cripps Red -puuta” Olea Nurseries- ja How Green Nursery -taimitarhoille ja kahdeksalle hedelmäntuottajalle saadakseen tietoa näiden lajikkeiden menestymisestä ”muussa ympäristössä kuin tutkimuskeskuksessa”.

64 Jalostajan 6.8.2015 antamasta juhlallisesta vakuutuksesta ja ministeriön tiedotteesta nro 4169, jonka otsikkona on ”Apple varieties for Western Australia orchards” (omenalajikkeita Länsi-Australian hedelmätarhoja varten), ilmenee vielä lopuksi, että ministeriö suositteli hedelmäntuottajille Cripps Pink -lajikkeen viljelyä vasta marraskuussa 1990.

65 Näin ollen taimitarhoille lähetettyjen kirjeiden sisällöstä erikseen tarkasteltuna ei voida mitenkään päätellä, kuten valituslautakunta väittää riidanalaisessa päätöksessä, että kyseessä olevaa lajiketta olisi levitetty ainoastaan koetarkoituksiin. Edellä kuvaillut todisteet, kun niitä tarkastellaan kokonaisuutena, vahvistavat kuitenkin sen, että vuonna 1985 luovutukset oli tehty ”kokeita ja arviointia varten”.

66 Lisäksi – toisin kuin kantaja väittää – sillä, että todisteissa viitataan kaupallisiin kokeisiin eikä kasvitieteellisiin kokeisiin, ei ole merkitystä. Tältä osin on aluksi muistutettava, että perusasetuksen 10 artiklan 1 kohdassa mainitaan nimenomaisesti ”lajikkeen viljeleminen”.

67 Oikeuskäytännössä on katsottu, ettei luovutus sellaisia lajikkeelle tehtäviä kokeita varten, joihin ei liity myyntiä tai luovutusta kolmansille lajikkeen viljelemiseksi, estä perusasetuksen 10 artiklassa tarkoitettua uutuutta (tuomio 11.4.2019, Kiku v. CPVO – Sächsisches Landesamt für Umwelt, Landwirtschaft und Geologie (Pinova), T-765/17, ei julkaistu, valitus vireillä, EU:T:2019:244, 74 kohta).

68 Tästä oikeuskäytännöstä on ymmärrettävä seuraavan, että perusasetuksen 10 artiklan 1 kohdassa tarkoitettu lajikkeen ”viljeleminen” viittaa voittoa tavoittelevaan viljelemiseen, mistä ovat osoituksena myös perusasetuksen sopimukseen perustuvia viljelylupia koskevat säännökset, mutta se ei kuitenkaan kata sellaisia kaupallisia kokeita, joissa lajikkeita arvioidaan kaupallisissa olosuhteissa erilaisissa maaperissä ja erilaisissa maatalousjärjestelmissä, jotta voitaisiin määrittää niiden arvo asiakkaille.

69 Valituslautakunta ei näin ollen tehnyt virhettä, kun se viittasi asiassa A 009/2008 2.12.2008 tekemäänsä päätökseen, jossa se totesi, että perusasetuksen 10 artiklan soveltamisen kannalta merkityksellistä on ”ilmeinen pyrkimys harjoittaa myyntiä”. Tästä seuraa, että kantajan väite, jonka mukaan valituslautakunta vetosi virheellisesti tähän päätökseen hylätäkseen kantajan esittämien todisteiden todistusvoiman, on hylättävä.

70 Seuraavaksi on todettava, että, kuten väliintulija esitti valituslautakunnassa pidetyssä suullisessa käsittelyssä, ”kaupallisilla kokeilla” oli käsiteltävässä asiassa tarkoitus arvioida lajikkeita kaupallisissa olosuhteissa erilaisissa maaperissä ja erilaisissa maatalousjärjestelmissä, jotta voitaisiin määrittää niiden arvo asiakkaille. Kokeiden avulla voitiin siis seurata kyseisen lajikkeen menestymistä paljon edustavammissa maaperäolosuhteissa, arvioida kasvukautta kokonaisuudessaan ja tarjota tuottajille entistä enemmän tietoa lajikkeen viljelystä.

71 Näitä väliintulijan väitteitä tukee yhtäältä jalostajan 6.8.2015 antama juhlallinen vakuutus ja toisaalta Geoffrey Godleyn 13.1.2015 antama päinvastainen juhlallinen vakuutus. Jalostajan 6.8.2015 antamasta vakuutuksesta nimittäin ilmenee, että Cripps Pink -lajiketta jaettiin taimitarhoille ja hedelmäntuottajille, ”jotta nähtäisiin, miten puut käyttäytyvät muussa ympäristössä kuin tutkimuskeskuksessa”. Lisäksi Geoffrey Godley tunnustaa vakuutuksessaan osallistuneensa tosiseikkojen tapahtuma-aikaan ”kaupalliseen arviointitoimintaan”, johon kuului tietojen kerääminen tuottajilta ”omenoiden tuottavuudesta, keruusta, varastoinnista, pakkauksesta ja lähetyksestä sekä kuluttajien reaktioista niihin”.

72 Lopuksi on tärkeää huomata, että CPVO:n omenoihin erikoistuneen teknisen asiantuntijan valituslautakunnassa pidetyssä suullisessa käsittelyssä esittämistä selityksistä ilmenee, että kaupallinen arviointi on omenoiden valinnassa tavanomainen käytäntö. Tältä osin asiantuntija selitti, että omenoiden valinta tapahtuu kahdessa vaiheessa: ensin tehdään tutkimuksia lajikkeiden testaamiseksi ja valitsemiseksi ja sen jälkeen arvioidaan omenapuiden kaupallista käyttöä.

73 Näissä olosuhteissa valituslautakunta totesi perustellusti, että kaupallinen arviointi ei vastaa kaupallista hyödyntämistä ja että näin ollen kokeita varten ennen suoja-aikaa tapahtuva myynti tai luovutus ei estä uutuutta.

74 Kantajan mitättömyysvaatimuksen tueksi esittämät todisteet eivät saata tätä päätelmää kyseenalaiseksi.

75 Ensinnäkin kantajan toimittamista juhlallisista vakuutuksista on syytä muistuttaa, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan asiakirjan todistusarvoa arvioitaessa on ensiksi tutkittava sen sisältämän tiedon todennäköisyys. Tällöin on otettava huomioon erityisesti asiakirjan alkuperä, sen laatimisolosuhteet ja vastaanottaja sekä pohdittava, vaikuttaako se sisällöltään järkeenkäyvältä ja luotettavalta (ks. analogisesti tuomio 7.6.2005, Lidl Stiftung v. SMHV – REWE-Zentral (Salvita),

T-303/03, EU:T:2005:200, 42 ja 43 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen). Lisäksi vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan silloinkin, kun vakuutus on annettu perusasetuksen 78 artiklan 1 kohdan g alakohdan mukaisesti, sillä voi olla todistusarvoa, jos sen on antanut kantajaan sidoksissa oleva henkilö, vain jos sitä tukevat muut todisteet (ks. määräys 21.10.2013, SOUTHERN SPLENDOUR, T-367/11, ei julkaistu, EU:T:2013:585, 49 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen ja tuomio 13.7.2017, Boomkwekerij van Rijn-de Bruyn v. CPVO – Artevos (Oksana), T-767/14, ei julkaistu, EU:T:2017:494, 99 kohta).

76 Käsiteltävässä asiassa on tärkeää huomata ensinnäkin, että henkilöt, joita kantaja on pyytänyt antamaan juhlallisen vakuutuksen, viittaavat yli 30 vuoden takaisiin tapahtumiin. Toiseksi kyseisenä ajankohtana Australiassa ei ollut voimassa mitään kasvinjalostajanoikeuksia koskevaa lainsäädäntöä, eikä henkilöillä, joita on pyydetty antamaan juhlallinen vakuutus, ollut näin ollen mitään tietoa yhteisön kasvinjalostajanoikeuksien rekisteröintiin liittyviä vaatimuksia koskevasta oikeudellisesta kehyksestä. Kolmanneksi, toisin kuin jalostajan 6.8.2015 antama vakuutus, kantajan esittämät juhlalliset vakuutukset ovat vailla mitään tapahtumien aikaisia todisteita. Edellä esitetyistä toteamuksista seuraa näin ollen edellä tämän tuomion 75 kohdassa mainitun oikeuskäytännön valossa, että kyseisten juhlallisten vakuutusten todistusarvo on rajallinen.

77 Toiseksi on riittävää todeta valituslautakunnan tavoin kantajan toimittamista laskuista, jotka koskevat Olea Nurseries -taimitarhan väitettyjä myyntejä vuonna 1987, että vaikka kantajan hallinnollisen menettelyn aikana toimittamat laskut osoittavat, että Olea Nurseries -taimitarha myi Cripps Pink -lajiketta, ne eivät todista, että jalostaja olisi suostunut kyseisen lajikkeen ”kaupalliseen hyödyntämiseen”. Näin on sitäkin suuremmalla syyllä, kun Olea Nurseries- ja How Green Nursery -taimitarhoille vuonna 1985 lähetetyistä kirjeistä ilmenee selvästi, että jalostaja oli tarjonnut niille Sundowner- ja Pink Lady -lajikkeita siltä varalta, että ”ministeriö suosittelisi kaupallisille viljelmille niiden istuttamista” eikä ole mitään näyttöä siitä, että tällainen suositus olisi annettu ennen marraskuuta 1990.

78 Lisäksi se, että ministeriö vahvisti CPVO:ssa käydyssä hallinnollisessa menettelyssä, että sen työntekijät olivat vuosina 1985–1990 ”tiiviisti mukana sellaisten kaupallisten viljelmien tekemissä koeistutuksissa, joille ministeriö toimitti puita ja varttamisoksia”, vain tukee tuohon aikaan tehtyjen luovutusten kokeellista tarkoitusta. Se ei osoita, kuten kantaja väittää, että ministeriö oli tietoinen taimitarhojen tekemistä myynneistä tai antoi niille suostumuksensa.

79 Lisäksi tämä viimeksi mainittu seikka erottaa käsiteltävän asian Oksana -päärynälajiketta koskeneesta asiasta A 007/2013, jossa valituslautakunta teki päätöksen 2.7.2013. Kyseisessä asiassa todisteet vahvistivat, että lajikeosien jakeluun ei ollut kohdistunut mitään varaumaa ja se noudatti jalostajan selkeää aikomusta jakaa aineistoa ilman rajoituksia. Näin ollen kantajan väite, jonka mukaan riidanalainen päätös on ristiriidassa Oksana-lajiketta koskeneessa asiassa A 007/2013 2.7.2013 tehdyn valituslautakunnan päätöksen kanssa, on hylättävä.

80 Kolmanneksi kannekirjelmän 44 kohdassa esitetyistä muista todisteista on todettava, että kyse on asiakirjoista, jotka on laadittu käsiteltävän asian taustalla olevien tosiseikkojen tapahtuma-ajan jälkeen, tai asiakirjoista, jotka sisältävät epämääräisiä väitteitä, joiden perusteella ei voida päätellä, että Cripps Pink -lajiketta olisi jalostajan toimesta tai hänen suostumuksellaan myyty tai luovutettu kolmansille osapuolille sen viljelemiseksi ennen suoja-aikaa.

81 Tältä osin on syytä tuoda esiin, että lehdistötiedote, jonka otsikkona on ”Hedelmänviljelijöitä kannustetaan istuttamaan uusia omenalajikkeita”, on päivätty 8.9.1992 ja sisältää Länsi-Australian maatalousministerin epämääräisiä ja yleisluonteisia lausumia tosiseikkojen tapahtuma-ajalta. Nimittäin, vaikka mainitusta tiedotteesta käy ilmi, että kyseinen ministeri vahvisti sen tekohetkellä, että Pink Lady- ja Sundowner-omenoita ”oli jaettu tuottajille vuonna 1985”, tästä ei välttämättä voida päätellä, että kyse olisi ollut Cripps Pink -lajikkeen levittämisestä sen kaupallista hyödyntämistä varten. Lisäksi jalostajan ja hänen kollegojensa *Hort Science* -lehdessä vuonna 1993 julkaisemasta artikkelista on riittävää

todeta, että se tukee jalostajan väitettä siitä, että Cripps Pink -lajiketta jaettiin alalla kaupallisiin arviointitarkoituksiin vuonna 1986. Lisäksi omenanviljelijä Athertonin televisio-ohjelmassa ”Tickled Pink” esittämästä väitteestä, jonka mukaan ”Pink Lady oli astunut näyttämölle”, voidaan vain todeta, että kyseessä on moniselitteinen toteamus, josta ei voida päätellä, että Cripps Pink -lajiketta olisi hyödynnetty kaupallisesti ennen suoja-aikaa.

82 Samoin on todettava Australian parlamentin valvontakomitean raportista yhtäältä, että kyseinen parlamentin valvontakomitea kokoontui vasta useita vuosia tosiseikkojen tapahtumisen jälkeen eli vuonna 1995. Toisaalta väliintulijan lausunnon esittelijän Charltonin kyseiselle valvontakomitealle esittämä toteamus, että omenoita olisi tuotettu kaupallisesti ensimmäisen kerran vuonna 1986 tai 1987, on moniselitteinen, eikä sen perusteella voida päätellä, että lajiketta olisi myyty tai luovutettu sen viljelemiseksi ennen suoja-aikaa.

83 Neljänneksi on todettava väitteestä, jonka mukaan ministeriö ei olisi missään vaiheessa ilmaissut aikomustaan hakea tavaramerkkiä tai vaatia jalostajan oikeuksia Australiassa, että tämä seikka on merkityksetön määriteltäessä, täyttääkö lajike perusasetuksen 10 artiklassa tarkoitetun uutuuden edellytyksen. Kyseisen säännöksen mukaan nimittäin ainoastaan jalostajan toimesta tai hänen suostumuksellaan tapahtunut myynti tai luovutus kolmansille lajikkeen viljelemiseksi ennen suoja-aikaa estää uutuuden.

84 Viidenneksi Chilen teollisoikeuksia käsittelevän tuomioistuimen päätöksestä, jolla kumotaan Cripps Pink -lajikkeen suojaa koskeva oikeus kyseisellä oikeudenkäyttöalueella, koska uutuuden edellytys ei täyty, on muistutettava yhtäältä, että perusasetuksen säännöksillä on otettu käyttöön ainoa ja yksinomainen yhteisön teollisoikeuksien suojaamisen muoto kasvilajikkeiden osalta. Näin ollen kolmannessa maassa tehty päätös ei sido CPVO:ta eikä, jos sikseen tulee, unionin tuomioistuimia (ks. analogisesti tuomio 23.10.2017, Barmenia Krankenversicherung v. EUIPO (Mediline), T-810/16, ei julkaistu, EU:T:2017:749, 37 kohta).

85 Toisaalta on todettava, että kantaja tyytyy vain mainitsemaan tämän Chilen teollisoikeuksia käsittelevän tuomioistuimen päätöksen alaviitteessä, joka on lisätty kannekirjelmän 26 kohtaan, jossa hän toteaa, että ”ministeriö ei ole missään vaiheessa ilmaissut aikomustaan hakea tavaramerkkiä tai vaatia jalostajan oikeuksia Australiassa”. Edellä mainitussa alaviitteessä todetaan seuraavaa: ”Tässä viitataan erityisesti jalostajan lausuntoon, joka tallennettiin 17.5.2010 Floreatissa, Länsi-Australiassa, käsiteltäessä Chilen teollisoikeuksia käsittelevän tuomioistuimen päätöstä, jolla mitätöitiin Chilessä annettu kasvinjalostajanoikeuksia koskeva todistus nro 34/95 – –”. Tätä Chilen teollisoikeuksia käsittelevän tuomioistuimen päätöstä ei mainita missään muualla kannekirjelmässä, eikä se myöskään sisälly kannekirjelmän liitteisiin. Lisäksi on todettava, ettei kantaja tee tästä päätöksestä mitään riidanalaisen päätöksen pätevyyttä koskevaa päätelmää, eikä unionin yleinen tuomioistuin siten voi ottaa siihen kantaa.

86 Näin ollen edellä esitetystä seuraa, että valituslautakunta totesi perustellusti, etteivät kantajan esittämät todisteet osoittaneet, että Cripps Pink -lajiketta olisi jalostajan toimesta tai hänen suostumuksellaan myyty tai luovutettu kolmansille unionin ulkopuolella sen viljelemiseksi ennen 29.8.1989.

87 Lisäksi on hylättävä myös kantajan väite, jonka mukaan sen, että riidanalaisessa päätöksessä keskitytään siihen, ovatko kantajan toimittamat todisteet riittäviä herättämään vakavia epäilyjä, ja toisaalta sen, että CPVO ja myöhemmin valituslautakunta eivät heti aluksi hylänneet mitättömyysvaatimusta, välillä vallitsee ristiriita. Tältä osin on todettava, että kantaja tulkitsee riidanalaista päätöstä osittain. Nimittäin vaikka kyseisessä päätöksessä käytetään todisteiden arvioinnin yhteydessä – toki virheellisesti – asetuksen N:o 874/2009 53 a artiklan ilmausta ”vakavia epäilyjä”, siinä todetaan selkeästi, että kantaja ei ole esittänyt näyttöä siitä, että Cripps Pink -lajiketta olisi jalostajan toimesta tai hänen suostumuksellaan myyty tai luovutettu kolmansille unionin ulkopuolella sen viljelemiseksi. Lisäksi se, että valituslautakunta on menettelyn päätteeksi todennut osapuolten esittämien tosiseikkojen ja todisteiden perusteella, että kantajan toimittamat todisteet eivät herätä vakavia epäilyjä

kyseessä olevan kasvinjalostajanoikeuden pätevyydestä, ei tarkoita, että mitättömyysmenettelyn aloittamista koskeva alkuperäinen päätös on virheellinen. Nimittäin, kun CPVO toteaa mitättömyysmenettelyn jälkeen, että todisteet eivät herätä vakavia epäilyjä, tämä merkitsee sitä, että ne vakavat epäilyt, jotka CPVO:lla oli silloin, kun se vastaanotti mitättömyysvaatimuksen, ovat hälvenneet.

88 Kaiken edellä esitetyn perusteella kantajan ensimmäinen kanneperuste on näin ollen hylättävä perusteettomana.

2. Toinen kanneperuste

89 Kantaja väittää pääasiallisesti toisen kanneperusteensa tueksi, että valituslautakunta rikkoi perusasetuksen 76 artiklaa, loukkasi oikeusvarmuuden ja hyvän oikeudenhoidon periaatteita sekä rikkoi asetuksen N:o 874/2009 50 artiklan 3 kohtaa.

90 Kanneperusteen ensimmäisessä osassa kantaja väittää, että valituslautakunta on virheellisesti jättänyt sen sille esittämät todisteet huomioimatta liian myöhään toimitettuina, ja toisessa osassa kantaja vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin toteaa, että nämä todisteet voidaan hyväksyä.

a) Määräajan jälkeen valituslautakunnassa käydyssä menettelyssä esitettyjen todisteiden ottaminen huomioon

91 Asiakirja-aineistosta ilmenee, että kantaja esitti valituslautakunnassa pidetyssä suullisessa käsittelyssä uusia todisteita. Lisäksi CPVO ja väliintulija eivät saaneet jäljennöstä näistä todisteista ennen mainittua käsittelyä, minkä kantaja on tässä yhteydessä myöntänyt.

92 Nämä seikat sekä asetuksen N:o 874/2009 53 a artiklan 4 kohta huomioon ottaen valituslautakunta totesi, että koska todisteiden liian myöhäistä jättämistä ei voitu oikeuttaa järkevillä tai hyväksyttävillä perusteluilla, nämä uudet todisteet oli jätettävä huomioimatta.

93 Kantaja väittää, että valituslautakunta rikkoi näin perusasetuksen 76 artiklaa sekä loukkasi oikeusvarmuuden ja hyvän oikeudenhoidon yleisiä periaatteita ja että perusasetuksen 81 artiklaa olisi pitänyt soveltaa. Lisäksi kantaja väittää, että kun otetaan huomioon käsiteltävän asian monimutkaisuus ja se, että liian myöhään toimitetut todisteet liittyvät tilanteeseen, joka on muuttunut menettelyn aikana, valituslautakunnan olisi pitänyt pitää ylimääräinen suullinen käsittely asetuksen N:o 874/2009 50 artiklan 3 kohdan mukaisesti.

94 CPVO ja väliintulija kiistävät nämä väitteet.

95 Aluksi on muistutettava, että perusasetuksen 76 artiklan mukaan CPVO:n on siinä aloitetussa menettelyssä hylättävä tosiseikat, joihin ei ole vedottu, ja todisteet, joita ei ole esitetty CPVO:n vahvistamassa määräajassa. Lisäksi asetuksen N:o 874/2009 53 a artiklan 4 kohdassa säädetään, että CPVO ei ota huomioon kirjallisia lausuntoja tai asiakirjoja taikka niiden osia, joita ei ole esitetty CPVO:n asettamassa määräajassa.

96 Näin ollen, kun perusasetus ja asetus N:o 874/2009 sisältävät määräajan jälkeen toimitettujen todisteiden huomioon ottamista koskevia säännöksiä, on todettava, että perusasetuksen 81 artiklaa, jossa säädetään, että jos asetuksessa N:o 874/2009 tai kyseisen asetuksen nojalla annetuissa säännöksissä ei säädetä menettelystä, CPVO soveltaa jäsenvaltioissa yleisesti hyväksyttyä menettelysäännöstöä, ja joka olisi kantajan mukaan tässä tapauksessa velvoittanut CPVO:n tukeutumaan sen mainitsemiin periaatteisiin, ei sovelleta käsiteltävässä asiassa.

97 Lisäksi, toisin kuin kantaja väittää, edellä tämän tuomion 95 kohdassa mainittujen säännösten valossa valituslautakunnalla ei ole harkintavaltaa määräajan päättymisen jälkeen esitettyjen todisteiden huomioon ottamisessa. Kuten CPVO toteaa, edellä mainittujen säännösten sanamuodosta päinvastoin seuraa, että CPVO ei saa ottaa huomioon tosiseikkoja ja todisteita, jotka on esitetty tai toimitettu myöhässä.

98 Tätä päätelmää ei horjuta myöskään oikeuskäytäntö, johon kantaja on vedonnut tukeakseen väitettään, jonka mukaan valituslautakunnan olisi pitänyt ottaa huomioon myöhässä toimitetut todisteet, sillä kyseisen oikeuskäytännön mukaan mikään ei estä ottamasta huomioon täydentäviä todisteita, jotka pelkästään lisätään muihin määräajassa toimitettuihin todisteisiin, jos alkuperäiset todisteet eivät ole merkityksettömiä mutta toinen osapuoli on todennut ne riittämättömiksi (tuomio 28.3.2012, Rehbein v. SMHV – Dias Martinho (OUTBURST), T-214/08, EU:T:2012:161, 53 kohta). On nimittäin riittävää todeta, että tässä oikeuskäytännössä käsitellään käytön todistamiseen liittyviä EU-tavaramerkkejä koskevia menettelysäännöksiä, joiden mukaan Euroopan unionin teollisoikeuksien virasto (EUIPO) hylkää väitteen, jos väitteentekijä ei toimita todisteita määräajan kuluessa, eikä näillä säännöksillä ole vastinetta yhteisön kasvinjalostajanoikeuksien alalla. Kyseistä oikeuskäytäntöä ei näin ollen voida soveltaa käsiteltävässä asiassa analogisesti.

99 Lisäksi Euroopan unionin tavaramerkistä 14.6.2017 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) 2017/1001 (EUVL 2017, L 154, s. 1) 95 artiklan 2 kohdan mukaan EUIPO voi olla ottamatta huomioon tosiseikkoja tai todisteita, joihin osapuolet eivät ole vedonneet tai joita ne eivät ole esittäneet ajoissa. Kyseisessä artiklassa kuitenkin vain annetaan EUIPO:lle mahdollisuus olla ottamatta huomioon määräajan päättymisen jälkeen esitettyjä todisteita, kun taas perusasetuksen 76 artiklassa velvoitetaan CPVO hylkäämään myöhässä toimitetut todisteet.

100 Joka tapauksessa on todettava, että vaikka unionin tuomioistuin on tunnustanut laajan harkintavallan tavaramerkkien alalla myöhässä esitettyjen todisteiden huomioimisessa, se on kuitenkin täsmentänyt, että mainittujen lisätodisteiden mahdollinen huomioon ottaminen ei ole millään tavalla toiselle asianosaiselle myönnetty ”etu”, vaan sen on oltava seurausta EUIPO:n harkintavallan objektiivisen ja perustellun käytön tuloksesta. Myöhässä esitettyjen todisteiden huomioon ottaminen voi näin ollen olla perusteltua silloin, kun EUIPO katsoo, että yhtäältä liian myöhään esitetyt seikat ovat ensi arviolta mahdollisesti todella relevantteja ja että toisaalta menettelyvaihe, jossa tällainen liian myöhäinen esittäminen tapahtuu, ja tähän liittyvät olosuhteet eivät ole esteenä niiden huomioon ottamiselle (ks. vastaavasti tuomio 13.3.2007, SHMV v. Kaul, C-29/05 P, EU:C:2007:162, 44 kohta ja tuomio 3.10.2013, Rintisch v. SHMV, C-120/12 P, EU:C:2013:638, 38 kohta).

101 Käsiteltävässä asiassa on todettava ensinnäkin, että kantaja on esittänyt kyseessä olevat todisteet valituslautakunnassa pidetyssä suullisessa käsittelyssä. Lisäksi, ja kuten kantaja kyseisessä käsittelyssä myönsi, CPVO ja väliintulija eivät olleet saaneet jäljennöstä näistä todisteista ennen käsittelyä. Toiseksi asiakirja-aineistosta ilmenee, että kantaja ei ole esittänyt mitään selitystä, joka oikeuttaisi todisteiden esittämisen myöhässä. Maatalousministerin 15.1.1990 päivätystä kirjeestä sekä Allan Pricen ja John Patersonin juhlallisista vakuutuksista kantaja tosiaan esitti, että nämä todisteet tulivat saataville vasta sen jälkeen, kun valituslautakunnan asettama määräaika oli päättynyt, eli 7.9.2017. Kuten valituslautakunta on kuitenkin perustellusti todennut riidanalaisessa päätöksessä, tällainen selitys ei vaikuta uskottavalta, sillä kyseinen kirje oli mainittu jo aiemmin menettelyssä. Lisäksi Pricen ja Patersonin juhlallisista vakuutuksista riittää, kun todetaan, että ne on päivätty ennen valituslautakunnan asettaman määräajan päättymistä. Lehtiartikkeleista on lisäksi todettava, että ne olisi voitu saada aiemmin, sillä, kuten kantaja myönsi 26.9.2017 päivätyissä huomautuksissaan, kyse on julkaisuista, jotka ovat saatavilla internetissä.

102 Näissä olosuhteissa ja edellä tämän tuomion 95 kohdassa mainitut säännökset huomioon ottaen valituslautakunnan piti hylätä asianomaiset todisteet.

103 Näin ollen on myös hylättävä kantajan väite, jonka mukaan valituslautakunta loukkasi oikeusvarmuuden ja hyvän oikeudenhoidon periaatteita, kun se katsoi, ettei kyseisiä todisteita voitu ottaa huomioon.

104 Lopuksi kantajan väitteestä, jonka mukaan valituslautakunnan olisi pitänyt pitää ylimääräinen suullinen käsittely, on todettava, että asetuksen N:o 874/2009 50 artiklan 3 kohdan mukaan pyyntöjä enempien suullisten käsittelyjen pitämiseksi ei hyväksytä, elleivät ne perustu käsittelyn aikana tai sen jälkeen muuttuneisiin olosuhteisiin. Käsiteltävässä asiassa on kuitenkin todettava, ettei mitään ylimääräistä käsittelyä ole pyydetty. Kantajan väite on näin ollen hylättävä.

b) Todisteiden, joita ei ole esitetty valituslautakunnassa käydyssä menettelyssä, ottaminen huomioon unionin yleisessä tuomioistuimessa

105 Toisen kanneperusteen toisessa osassa kantaja vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin ottaa huomioon kolme todistetta, joita ei ole esitetty hallinnollisessa menettelyssä. Nämä todisteet ovat juhlallinen vakuutus, jonka jalostaja allekirjoitti 23.1.2018, kun hän oli 90-vuotias, juhlallinen vakuutus, jonka How Green Nursery -taimitarhan tosiseikkojen aikaan omistanut pariskunta Green allekirjoitti 20.1.2018, ja juhlallinen vakuutus, jonka omenanviljelijä Atherton allekirjoitti 8.2.2018.

106 CPVO:n ja väliintulijan mielestä näitä todisteita ei voida ottaa huomioon.

107 Tässä yhteydessä on syytä muistuttaa, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan unionin yleisen tuomioistuimen tehtävänä on arvioida valituslautakunnan päätöksen lainmukaisuutta valvomalla sitä, miten se on soveltanut unionin oikeutta, erityisesti niiden tosiseikkojen kannalta katsottuna, jotka on esitetty valituslautakunnalle, mutta se ei sitä vastoin voi toteuttaa tätä valvontatehtävää ottamalla huomioon sille esitettyjä uusia tosiseikkoja (ks. tuomio 15.4.2010, Schräder v. CPVO, C-38/09 P, EU:C:2010:196, 76 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen ja tuomio 13.7.2017, Oksana, T-767/14, ei julkaistu, EU:T:2017:494, 30 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen). Samaten unionin yleisen tuomioistuimen tehtävänä tässä lainmukaisuuden valvonnassa ei ole tutkia uudelleen tosiseikkoja niiden asiakirjojen valossa, jotka esitetään ensimmäistä kertaa tässä tuomioistuimessa (ks. tuomio 13.7.2017, Oksana, T-767/14, ei julkaistu, EU:T:2017:494, 30 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

108 Koska käsiteltävässä asiassa todisteita ei esitetty riidanalaisen päätöksen antamiseen johtaneen menettelyn yhteydessä, niitä ei näin ollen voida ottaa huomioon.

109 Kantajan väite, jonka mukaan valituslautakunta on viitannut virheellisesti tosiseikkoihin ja arvioinut todisteita virheellisesti ja osittain, ei saata tätä päätelmää kyseenalaiseksi. Uuden todisteen huomioon ottaminen ei nimittäin voi riippua siitä, onko tietyn päätöksen lopputulos jollekin osapuolelle myönteinen vai kielteinen. Myöskään sillä, että kyse on lisätodisteista, jotka tukevat kantajan vaatimusta, ei ole merkitystä (ks. vastaavasti tuomio 13.7.2017, Oksana, T-767/14, ei julkaistu, EU:T:2017:494, 32 kohta).

110 Lisäksi, kuten CPVO on perustellusti todennut, kantaja ei ole esittänyt mitään selitystä sille, miksi hän ei olisi voinut saada kyseisiä tosiseikkoja tietoonsa jo aikaisemmassa vaiheessa. Kun otetaan huomioon, että kyse on kantajan asianomaisilta henkilöiltä pyytämistä kirjallisista todistajanlausunnoista, kantaja olisi voinut pyytää nämä lausunnot hallinnollisen menettelyn aikana.

111 Edellä esitetyn perusteella, kun kantaja ei ole esittänyt mitään täsmällistä perustetta sille, miksi unionin yleisen tuomioistuimen pitäisi ottaa asianomaiset todisteet huomioon, vaikka ne on tuotu ensimmäisen kerran esiin sen käsittelyssä, nämä todisteet on hylättävä ilman, että olisi tarpeen tutkia niiden todistusvoimaa (ks. vastaavasti tuomio 22.3.2018, Safe Skies v. EUIPO – Travel Sentry (TSA LOCK), T-60/17, ei julkaistu, EU:T:2018:164, 13 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

112 Kaiken edellä esitetyn perusteella toinen kanneperuste ja näin ollen koko kanne on hylättävä.

Oikeudenkäyntikulut

113 Unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 134 artiklan 1 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska kantaja on hävinnyt asian, se on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut CPVO:n ja väliintulijan vaatimusten mukaisesti.

Näillä perusteilla

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (kolmas jaosto)

on ratkaissut asian seuraavasti:

1) Kanne hylätään.

2) Pink Lady America LLC velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Frimodt Nielsen Forrester Perillo

Julistettiin Luxemburgissa 24 päivänä syyskuuta 2019.

Allekirjoitukset